

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 25, Nummer 3
Juli-augustus-september 2019
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Rommelige Tijden Met Veel Taart	2
Mamita Olga en de Draad van Ariadne	5
Kritische Lectuur op Witte Donderdag	7
Eén Stengel Selder	9
Medihulp Ontbijt Zondag 13 Oktober: bestel NU	11
Amigos de Taporí: Ligconcert op 9 November	12
Nieuw Taporí Filmpje	13
Pelgrimstocht naar Rome	13

Rommelige Tijden Met Veel Taart

Dag allemaal,

Ook deze keer een Vogel van Papier zonder de klassieke "wel en wee". Niet omdat er geen "wel en wee" is om over te vertellen, maar wel omdat er weinig tijd en, gezien ons verblijf in België, ook weinig noodzaak was om nu en dan te schrijven. Er gebeurde veel tijdens de voorbije maanden, zij het dan in een verre van normaal stramien. Mooi samengevat zouden we kunnen zeggen dat we een beetje "rommelige tijden... met veel taart" beleven.

In juni was ik even "time out". Ik werd in Quito geopereerd aan mijn schildklier. Daar gingen enkele onzekere weken aan vooraf. Maar gelukkig is alles heel goed verlopen en ben ik weer helemaal wel en gezond. Bij deze is aangetoond dat het ook in Ecuador mogelijk is om heel goede gezondheidszorg te krijgen, waarbij ik een pluim op de hoed van mijn collega huisarts, Kathy, mag steken. Ze nam het roer van de boot "voor-mezelf-(niet)-zorgen" over want met deze ervaring werd nog maar eens bevestigd dat we als artsen heel slechte patiënten voor onszelf zijn. De wachtlijst van mensen die ziek zijn en hulp vragen wordt nooit korter en we schuiven ons eigen consult elke dag opnieuw op naar later. Er stak al sinds januari een zelfgeschreven voorschriftje voor een onderzoek in mijn agenda. Maar ik deed het onderzoek pas eind mei. Er waren immers altijd wel belangrijker dingen te doen. En als we al eens over onze eigen gezondheid nadenken of praten met collega's is dat vaak "tussen de soep en de patatten", "onder collega's" en "in stukjes en brokjes". Dus niet zoals we onze patiënten behandelen en al helemaal niet zoals we het geleerd hebben.

Gelukkig bleef mijn eigen ervaring bij een goede eye-opener en kon het gezondheidsprobleem helemaal opgelost worden. Voor mezelf zal ik nu verder een even goede dokter proberen te zijn als voor de mensen die naar Taporí komen.

Ik blijf jammer genoeg niet de enige arts te zijn die daar moeilijkheden mee heeft. We worden opgeleid om hulpverlener te zijn en zijn dat ook vaak met hart en ziel. Maar tegelijkertijd zijn we ook gewone mensen die allemaal al eens hulp nodig hebben. Maar we leerden niet om voor ons zelf te zorgen en bij tijd en stond hulp te vragen. We worden ook niet geleerd om goede hulp te bieden aan onze eigen collega's, want willens nillens verloopt de opvolging van zorg dan toch anders dan bij iemand die weinig afweet van ziekten en medicijnen. En zo is mijn

verhaal ook dat van veel collega's, soms met een goede afloop, soms minder goed. Het wordt hoog tijd dat we niet alleen stilstaan bij de vaststelling van deze feiten, maar zoeken hoe we ervoor kunnen zorgen dat dit nooit echt een probleem wordt. Daarom zou dit onderwerp best al tijdens onze opleiding grondig "behandeld" mogen worden. Onderwijs is het jammer genoeg duidelijk dat preventie nog steeds het kleine broertje is van alle strategieën binnen de gezondheidszorg. We blijven veel liever problemen diagnosticeren en er dan ook behandelingen voor zoeken en toepassen. Zou die zotte wereld dan echt nooit veranderen?

Ik zou nog verder kunnen schrijven over rommelige tijden, maar de deadline om de teksten voor deze nieuwsbrief in te dienen is nu al overschreden, en ik schrijf liever ook nog een woordje over de "taart" uit de titel: Die kregen we tijdens de voorbije maanden letterlijk en figuurlijk ook veel. Mogen beleven hoezeer ik deel ben van de familie van Saulo was toen ik geopereerd was een heel hartverwarmend stukje taart. Er werd gezorgd en bijgesprongen, zomaar en zonder pardon. We aten ook veel kip, want bij een ziekenbezoek breng je in Ecuador immers een kip mee, liefst levend ofwel pas geslacht, van eigen kweek. En fruit was er in overvloed. Toen ik zei dat het allemaal niet nodig was (klassieke uitspraak toch?), was het antwoord steevast: Jij zorgt voor ons, nu is het aan onze beurt om voor jou te zorgen.

Een heel mooi stukje taart was ook de reis naar Ierland: verrassend mooi in alle zin. We genoten er ten volle van natuur en muziek, van samenzijn en tot rust komen, en van de vriendelijkheid van mensen. Soms... leek het toch ook een beetje op Ecuador, onze thuis!

En dezer dagen in België mochten we ook veel taart eten, letterlijk en figuurlijk. Er was tijd om bij te praten met vrienden en familie. Er werden enkele heel mooie Tappori-bijeenkomsten georganiseerd, in Moorseele en in Malle, waarbij opnieuw beves-

Rommelige Tijden Met Veel Taart (2)

tigd werd dat Taporí mensen samenbrengt. Er was tijd om te verhuizen, van Leuven naar Gent waar Lien en Elisa de komende jaren zullen studeren. Tijd om verder te werken aan het tweede wetenschappelijk artikel dat deze maand ingediend zal worden. Tijd om enkele projectverslagen en projectvoorstellen uit te schrijven, in te dienen en toe te lichten. Er was tijd om verjaardagen te vieren, waarbij de 12 kaarsjes die we hadden telkens in nieuwe combinaties gebruikt en hergebruikt werden om tot het getal te komen en dat gevierd werd. 't Hoogste was 82... en dat lukte om weer te geven met 6 kaarsjes. Wie me laat weten hoe we dat deden, krijgt van mij bij een volgende gelegenheid ... een stukje taart met een kaarsje erop. Misschien helpt het als ik vertel dat we op de foto een 53ste verjaardag voorstelden met diezelfde kaarsjes. Dat was op de huwelijksverjaardag van mijn ouders.

Er was tijd voor nog zoveel meer en elke dag werd heel mooi ingevuld, en toch is er nog steeds tijd te kort... Voldaan over het eerste, en onvoldaan over het tweede, keren Amelie en ik op 27 september terug. Saulo en Sarah gaven de voorbije tijd ons huis een nieuwe schilderbeurt. Klaar om weer verder te gaan en de ecuadoraanse draad weer op te nemen...

Lieve groeten.

Inge.

Mamita Ola, Saulo en Amelie (bij het artikel hiernaast)

Mamita Olga en de Draad van Ariadne

In de voorlaatste "jubileum"-editie van de Vogel van Papier, ter gelegenheid van de 25ste jaargang, wil ik vertellen over de mama van Saulo. Ook zij was en is een rode draad doorheen ons Ecuador-en-Tapori verhaal, een echte draad van Ariadne.

We vierden in juni haar 90ste verjaardag en waren met de ganse familie ongeveer met 100 samen. Het feest begon met een mis. Daarna was er eten in overvloed, alles zelf klaargemaakt. En er werd gelachen en gedanst op muziek van alle aard, vaak live gespeeld of gezongen door iemand van de familie. Talent voor muziek is er in ieder geval te over: melancholische pasillos wisselden zich af met een nummertje op disco-beat dat gebracht werd door een groep neven en nichten. Er was salsa, merengue, reggaeton, disco, ... Een achterkleinkind deed zijn eerste zangoptreden samen met zijn vader en grootvader. Saulo kreeg de slappe lach toen Chuqui, de chauffeur van Jayac die sinds zijn kindertijd inwoont bij de oudste broer van Saulo, een zanger van de bekende groep Kjarkas nadeed.

Zo ging dat de ganse namiddag en avond tot in de vroege uurtjes door, waarbij mamita Olga, zoals iedereen haar aanspreekt, nu een traantje wegpinkte en dan weer schaterlachte met de zottigheden die gebeurden. Niets was perfect, maar eigenlijk was het juist daarom perfect, perfect ongedwongen, eerlijk en hartelijk zondermeer, zalig en genegen. Iedereen was zo blij, van de pastoor tot haar achter-achter-kleinkind. Mamita Olga, zo wordt de mama van Saulo hier door iedereen genoemd, kreeg 10 kinderen. Ze heeft 27 kleinkinderen, 25 achterkleinkinderen en 1 achter-achterkleinkind.

Ze werd geboren in Guayaquil, aan de kust in Ecuador. Over haar vader vertelt ze dat hij heel mooi kon zingen en daar ook zijn brood mee won. Hij blijkt de artiestengenen in de familie gebracht te hebben, iets waar zij heel trots over is. Over haar moeder weten we niet veel. Ze werd heel vroeg wees en kwam als tienjarige bij verre familie in Quito terecht. Over die tijd vertelt ze altijd triestig: Ze werd er geduld, maar niet graag gezien. Ze ging toen niet meer naar school en moest vooral nuttig zijn als huishoudhulp waarvoor ze kost en inwoning kreeg. De kost was vaak alleen de overschotjes. Zo trok ze al snel dat huis uit en ze kreeg met haar eerste man haar drie eerste kinderen. Maar ook met hem was het niet mooi om samen te leven. Ze ging weg en leerde om zelf voor haar kinderen te zorgen. Ze kreeg nog zeven kinderen met de papa van Saulo. En ook die relatie, die door jaloezie en wantrouwen overschaduwde, was niet mooi. Misschien was het wel goed dat hij eigenlijk niet veel thuis was, altijd op broodronde, gediensig voor de baas, voor zijn eigen broer... maar voor thuis bleef er vaak geen cent, geen goed woord of tijd meer over.

Mamita Olga en de Draad van Ariadne

Maar wanneer ze over haar kinderen vertelt, blinken haar ogen: Zeven zoons en drie dochters. Ze had zelf teveel slaag gekregen om haar zonen ook als macho's op te voeden. De jongens moesten thuis dus evenveel doen als de meisjes. Elk om beurt moest koken, de was doen (met de hand), de varkens eten brengen, het land omdoen, zaaien en oogsten, de moestuin onderhouden, strijken en kleren verstellen, maïsvoeder mengen voor de kippen, de hokken schoonhouden, de kippen slachten, voor de geiten zorgen, mee op broodronde met hun vader, vaak nog voor de school begon... Iedereen ging ook naar school, op zijn minst tot het lager middelbaar. Wie verder wilde studeren, moest daar zelf voor zorgen. Dat lukte Saulo en nog enkele broers en zusters, maar niet iedereen. Zelf werkte ze vele jaren één en soms zelfs twee shiften in de textiel fabriek, en ging daarbij te voet op en af, over de vuilnisbelt van Zambiza naar Quito en omgekeerd.

Saulo vertelt dat zij in die tijd verre van zachtvaardig was... maar dat ze voor haar kinderen vocht gelijk geen ander wanneer hen onrecht aangedaan werd. Ze had zelf als kind teveel afgezien om dat te laten gebeuren. Zo gebeurde het dat Mariana, de zus van Saulo, na school de was moest doen bij haar leerkracht. Ze was amper tien jaar oud en soms lukte het haar niet om op tijd door de berg was te geraken of een vuile vlek er uit te krijgen. Dan kreeg ze strafpunten op haar huiswerk. De mama van Saulo wist niets af van die "naschoolse taak" en toen ze om het rapport van Mariana ging en vroeg naar de reden van de strafpunten, schoot ze uit in een "vroede colere" en haalde ze al haar kinderen op staande voet van school. Een nieuwe school vinden voor iedereen was daarna ook weer geen kinderspel en zo kwam het dat Saulo elke dag tien kilometer op en tien kilometer af moest naar en van school... nu en dan een stukje met een camionette... vaak alles te voet...

Om maar te zeggen dat moeder Olga en haar kinderen van geen kleintje vervaard zijn. Ook nu nog is ze altijd bezig. Ze woont nu alleen in het ouderlijk huis, maar elke dag kookt ze nog soep voor minstens tien man. En die pot is op het einde van dag altijd leeg. Haar bed staat tussen drie breimachines waar ze naartig pulls en dekens op breit. Er wordt wel al eens hard geroepen wanneer de achterkleinkinderen in haar kamer deugnieterijen uithalen, zoals bijvoorbeeld de bollen wol door elkaar halen. Maar bij de aankondiging van elke nieuwe zwangerschap in de familie begint ze steevast weer pullekes en mutsjes en kousjes en dekentjes te breien. Zo houdt ze letterlijk en figuurlijk de familie bijeen, met haar draad van Ariadne.

Zo wordt de liefde in ere gehouden en gaat het leven verder, met een lach en een traan...

Kritische Lectuur op Witte Donderdag

Leren, altijd verder leren, leren begrijpend en kritisch te lezen, nadenken en je eigen mening vormen over van alles en nog wat... Dat zijn "onvoorwaardelijke voorwaarden" geworden om in Taporì te werken, voor iedereen die deel uitmaakt van het team en ook voor de mensen die gebruik maken van onze dienstverlening. Zelf moeten en mogen denken, je eigen mening vormen, niet meer geloven in het eerste het beste dat een ander je op de mouw wil spelden, meestal alleen ten voordele van diegene die de touwtjes van de marionetten en poppenkastpoppen in handen heeft.

Sinds enkele jaren organiseren we in Taporì een "kritisch lees-moment", meestal rond Pasen. Deze keer was het op Witte Donderdag ... en het onderwerp was "het gelobby rond de abortuswetgeving in Ecuador". De grote meerderheid van de mensen die ik hier ken, stellen over dit onderwerp weinig of geen vragen. Ze hebben wel een mening, in theorie in de meeste gevallen tegen abortus, terwijl het in de praktijk wel, weliswaar op illegale manier, nu en dan gebeurt. Nu ging het kritisch – lees – moment niet over het feit of je er voor of tegen bent... maar wel over hoe de publieke opinie gemanipuleerd en gevormd wordt en over hoe er eigenlijk boven onze hoofden over alles en nog wat beslist wordt, terwijl geen mens er wakker van ligt, tot we met onze neus op voldongen feiten gedrukt worden en we te laat beseffen dat we onjuist beïnvloed werden.

Ik had de tekst van een geneticus die hij onlangs tijdens het abortusdebat voorlas in het parlement als uitgangspunt genomen... een tekst met een duidelijke opinie... vol zinnen die op zich juiste en geloofwaardige informatie bevatten: over de incidentie van genetische syndromen, over verkrachtingen, over ongewenste (tiener) zwangerschappen en over alle ellende en verdriet die de geboorte van een kind met een beperking met zich meebrengen. Al deze zinnen werden kunstig aan elkaar geweven tot een overtuigend discours. Maar juist daar zaten de addertjes onder het gras... want totaal verschillende situaties werden door elkaar gehaald, als één pot nat... Een ideale tekst dus voor kritische lectuur...

Maar dan moet je weten dat sommige mensen in Taporì echt niet veel lezen... onder andere Rosita, met wie ik 25 jaar geleden Taporì begon. Zij is heel praktisch, een harde werker, altijd behulpzaam en attent... Ik ben dan degene die misschien teveel leest en analyseert, met mijn filosofietjes van het eerste en laatste uur... Nochtans vormen we een goede combinatie en werken we sinds jaar en dag heel goed en graag samen, zonder ooit enige confrontatie of irritatie.

Maar toch gebeurde er iets bijzonders op die dag van de kritische lectuur:

Ik leidde het thema en de werkmethode in... Zoals ik al zei ging het hem niet over wie wat dacht over abortus... maar de verleiding om in debat te gaan was heel groot. Iedereen praatte door elkaar en niemand luisterde echt naar wat een ander

vertelde... chaos dus, waar ik zelf geen orde meer in kreeg... En plots stond Rosita recht, juist zij die tijdens vergaderingen wel eens een uiltje durft knappen en zelden of nooit iets zegt: "A ver, a ver, ...: Zeg, zeg, zeg, ik ga hier eens modereren. Iedereen die eerst het woord vraagt en het van mij ook krijgt, krijgt een minuut tijd om te zeggen wat hij of zij wil, juist gelijk in het parlement. Ik wil alleen maar argumenten horen, en niets van kritiek op wat deze of gene tevoren gezegd heeft. En daarna gaan we die tekst lezen, want ik ben wel nieuwsgierig wat die mijnheer over dit onderwerp te zeggen heeft". Zo gezegd, zo gedaan... Iedereen mocht zijn zegje

doen... maar niemand werd bekritiseerd. En daarna zette iedereen zich aan het lezen... zoals nog nooit tevoren... Het was nog nooit zo stil. Je zag mensen zinnen lezen en herlezen. Sommigen werden rood en hier en daar waren er zweetpareltjes te zien op gefronste voorhoofden, onder andere bij Rosita. Je kan het zien op de foto hieronder...

Men vond naderhand alle al dan niet foute verbindingen in de tekst, die in eerste instantie heel overtuigend leek. De verhitte discussie van voorheen over het al dan niet voor of tegen abortus zijn in deze of gene situatie, veranderde van onderwerp: Hoe is het mogelijk dat we zomaar geloven wat geleerde mensen zeggen... Rosita zei me op het einde al lachend: "Ik moet je zeggen, ik denk dat ik nog nooit een tekst die langer dan vier regels is gelezen... tot vandaag... Ik wist niet dat ze ons zo belazeren... en dan nog terwijl ik er zelf al zo lang iets had aan kunnen doen door wat meer te lezen en mijn gedacht te leren zeggen. Nu wil ik toch wel eens met die mijnheer gaan praten, niet om hem van gedacht te doen veranderen. Zijn gedacht is zijn gedacht. Maar ik wil hem gewoon gaan zeggen dat hij, die toch zegt dat hij een dokter en wetenschapper is, niet moet denken dat hij ons zomaar op de pot kan zetten. Of zou hij het zelf niet door hebben?"

Schitterend was die sessie "kritische lectuur", waar we allebei weliswaar met veel hoofdpijn van naar huis gingen... maar heel voldaan: mision cumplida – missie geslaagd!

Eén Stengel Selder

Toen Saulo in de maand juli in België was, moesten de drie legkippen die opa en oma en de Vandecandelaerkes van eieren zouden voorzien, geslacht worden. Ze legden immers geen eieren meer, of hoogstens één per dag. De kippen moesten er aan geloven en Saulo slachtte ze vakkundig. Hij leerde dat immers al van toen hij klein was, toen er thuis elke acht weken zo'n duizend kippen geslacht moesten worden. Zijn moeder kweekte die kippen om haar tien kinderen groot te brengen. Iedereen moest of mocht (?) dan helpen van rond twee uur 's morgens tot het licht begon te worden want dan werden de kippen verkocht in kleine winkeltjes of op de markt. Er kwam veel volk meehelpen en erna werd er soep gemaakt van de schoon gewassen kippendarmkes. Die soep heb ik zelf nog gegeten, echt wel lekker met een beetje "gebakken kiekensbloed met ajuintjes", eigenlijk hetzelfde als bloedworst. En de poten en het strottenhoofd werd gefrituurd... naar Saulo zegt: om je vingers van af te lekken. Alleen de pluimen werden weggegooid.

Om maar te zeggen dat Saulo rap weg kon met het slachten van die drie kippen. Bij wijze van verrassing bleek achteraf wel dat één kip een haan was en een tweede kip eigenlijk nog veel eieren had kunnen leggen. Nu goed, er zou met die drie kippen kippensoep-a-la-équatorienne gemaakt worden en daarvoor hadden we selderij nodig, niet veel... gewoon één stengel. En gezien er geen selderij in de moestuin stond of in de koelkast of diepvriezer zat en er nog enkele andere ingrediënten ontbraken, ging Saulo naar de Delhaize.

Bij terugkomst vroeg hij me: "Kan je dat hier niet kopen, een stengel selderij?" Ik merkte wat aarzeling op in zijn vraag en kon me al snel inbeelden wat er gebeurd was: Hij had in de Delhaize bij het groentekraam eerst gezocht naar losse selderij waar hij een stengel kon van afbreken en daar tien cent voor betaalt. Maar gezien in de Delhaize alles in bundels in plastic verpakt zat, vroeg hij in zijn beste Nederlands aan de man die de groenten aan het aanvullen was, welke selderij hij mocht opendoen om er een stengel van af te breken...

Wat verder gebeurde heeft hij niet verteld... maar in ieder geval zal die man heel

Eén Stengel Selder

verrast, vol onbegrip en misschien ook wel verontwaardigd gekeken hebben... Hij zal het zeker aan zijn collega's en thuis aan tafel en misschien later wel op café verteld hebben, overgoten met de één en andere commentaar... Stel je voor dat Saulo met zo'n afgebroken stengel selderij aan de kassa gekomen was...

Wat die man niet wist is dat in Zambiza, ons dorpje, niemand een ganse bussel selderij koopt, behalve wanneer er een groot feest is en er soep gemaakt wordt voor het ganse dorp. Als je soep maakt voor thuis, heb je alleen maar één stengel nodig. Het gemakkelijkste is dan toch dat iedereen gewoon koopt wat hij nodig heeft. Zo ligt er bij ons in het kruidenierswinkeltje om de hoek elke dag een verse bussel selderij, die stengel na stengel opgebruikt wordt, door iedereen die die dag kippesoep maakt. Die selderij ligt naast een grote kool... die ook blad per blad verkocht wordt... tot ze op is, waarna een nieuwe verse kool aangesneden wordt. Wat doet ne mens immers met één zo'n grote kool... En zo is alles altijd vers en is onze ecologische voetafdruk, althans op dat gebied, minder groot...

We kunnen nog wat verdergaan met hetzelfde principe: In Ecuador kan je in de apotheek zonder probleem juist het nodige aantal pilletjes dat de dokter op je voorschriftje schreef kopen. Je hoeft er geen ganse doos van 20 tabletten te kopen, waarvan je er eigenlijk maar 10 nodig hebt.

Een nog beter voorbeeld van "verkopen per stuk" zijn de sigaretten: Op de vraag of er veel gerookt wordt in Ecuador is het antwoord: neen, eigenlijk heel weinig. Ik ken in Ecuador geen enkele kettingroker, behalve dan één Vlaming. Soms wordt er een sigaretje gerookt op een feest, maar daar blijft het dan vaak bij. Op de vraag hoe dat komt... is het goede antwoord waarschijnlijk dat je in Ecuador in de kruidenierswinkel gerust en zonder probleem één sigaret uit het pakje dat al open is kan kopen. Bijgevolg loop je de rest van de dag niet met een gans pakje in je zak waardoor de verleiding groot is om er nog eentje te roken en nog eentje en nog eentje, om zo al snel verslaafd te geraken. Wie durft het aan om met dit voorstel van "verkoop per stuk" naar mevrouw Maggie De Block te gaan? Het zou de Belgische volksgezondheid zeker ten goede komen! Wat de tabaksindustrie daarvan zou zeggen, is iets anders...

Ik hoop in ieder geval dat iemand dit verhaal ooit aan de man die de groenterekken aan het bijvullen was in de Delhaize kan vertellen. Anders is Saulo misschien gesignaleerd als "vermoedelijke dief van stengels selderij, praat gebrekkig Nederlands, donkere huidskleur en baard".

MEDIHULP ONTBIJT 2019:

Je ontbijt aan huis gebracht

Inschrijven op www.medihulp.be

INSCHRIJVINGSTROOKJE (drukletters aub)

Ondergetekende

bestelt hierbij het **MEDIHULP ontbijt**

Leveringsadres :

Naam:.....

Straat :.....nr. :.....

Gemeente :.....Tel:.....

Volwassenen :.....x 9,00 euro =euro

Kinderen :.....x 6,00 euro =euro

Totaal :.....euro

Betalen aan de receptie van het ziekenhuis of rusthuis.

Opm:.....

Woon je in **Aalbeke, Avelgem, Bavikhove, Bellegem, Beveren-Leie, Bissegem, Dadizele, Deerlijk, Desselgem, Geluwe, Gullegem, Harelbeke, Heestert, Heule, Hulste, Ingooigem, Kooigem, Kortrijk, Kuurne, Lauwe, Ledegem, Lendeledede, Marke, Menen, Moen, Moorsele, Moorslede, Oostrozebeke, Otegem, Outrijve, Rekkem, Rollegem, Rollegem-kapelle, Stasegem, St.Denijs, St.Eloois-Winkel, Vichte, Waregem, Wervik, Wevelgem of Zwevegem** dan kan je inschrijven om je pakket thuis te laten bezorgen op

zondagmorgen 13 oktober 2019 vòòr 8u30.

(We bellen niet aan, tenzij anders vermeld op het strookje – bij regenweer : plaats een emmer aan de voordeur, zodat wij het pakket eronder kunnen deponeren)

Het infonummer op 13 oktober is 0479/32.22.92
(noteer dit nummer alvorens dit strookje in te dienen)

© ontwerp & illustraties Klaas Verplancke/ www.klaas.be

Woon je in Kortrijk en omstreken, verras dan jezelf of familie en vrienden met een aan de deur bezorgd ontbijtpakket.

Medihulp steunt met de opbrengst van hun acties verschillende initiatieven waaronder jaarlijks ook Tapori.

AMIGOS DE TAPORI: LIGCONCERT in MOORSELE 9 november 2019

De “**Amigos de Tapori**”, zijn een groepje enthousiastelingen die Inge en Tapori een bijzonder warm hart toedragen. We wonen in of in de regio van Moorsele, het geboortedorp van Inge.

Door onze activiteiten willen we financieel bijdragen tot de werking van Tapori, maar evenzeer ook sensibiliseren en Tapori bekend maken bij een ruimer publiek. We verkochten al enkele keren op kerstmarkten ECUADORIAANS ARTISANAAT en we organiseerden in de voorbije jaren twee voorstellingen van Agnes Bruneel: het Kerstprogramma WAT ER TOEN GEBEURDE... en de première van haar poëtisch muzikale performance WAT EEN PLANEET! We inviteerden vorig jaar het theatergezelschap SPERANZA met hun zeer gesmaakte voorstelling TANYA.

Deze zomer was er op 19 augustus een fijne bijeenkomst in Moorsele met meer dan 50 sympatisanten van Tapori. Familie en vrienden zagen als eersten het nieuwe filmpje van Tapori. Inge vertelde over hoe “voortdurend leren” een heel belangrijke pijler is in Tapori, waardoor het leven ook nooit saai of vervelend is. Voor de hongerige magen was er nog brood en lekker beleg, met een fris pintje of een tas koffie. Het was een heel geslaagde mooie middag met fijn weerzien, samenzijn en bijpraten.

Op 9 november organiseren de AMIGOS de TAPORI een concert met het 4-stemmig koor AWIRA o.l.v. Anneloor Meersman

Awira brengt ons een uniek concert waarbij het publiek niet op stoelen of in een theaterzetel zit... We mogen met z'n allen gemakkelijk liggen op een matje of op een luchtmatras! AWIRA verrast ons met een uniek **LIGCONCERT!**

Noteer de datum alvast in jullie agenda, want wij verwachten jullie samen met vrienden, kennissen en familie in **OC De Stekke in Moorsele op zaterdagavond 9 november 2019** voor dit onvergetelijk ligconcert.

Voor en na de voorstelling is er kans om iets te drinken en Ecuadoraans te eten! Meer details volgen nog binnen enkele weken. Wil je op de hoogte gehouden worden, stuur dan alvast een berichtje naar Agnes Bruneel (abruneel@scarlet.be of 0486.253827).

Hopelijk tot 9 november!

NIEUW TAPORI FILMPJE

In het voorjaar werd een nieuw tapori-filmpje gemaakt door een nichtje van onze kinderen en haar lief. Zij studeerden net af in de richting Sociale Communicatie aan de Universiteit van de Salesianen in Quito. En zoals je kan zien: Ze leerden er goed.

Met het filmpje willen we vooral tonen hoe mensen zich voelen in Tapori.

Je vindt het filmpje op <http://users.telenet.be/Koen.Vaneygen1/vogel/>.

Geniet vooral van de muziek en van de beelden!

PELGRIMSTOCHT NAAR ROME

Op zaterdag 28 september, ongeveer wanneer jullie deze nieuwsbrief ontvangen, vertrekken Kristof De Mey en Karl Van Eechaute opnieuw op pelgrimstocht, deze keer naar Rome. Enkele jaren geleden stapten zij met rasse schreden richting Compostela. Nu trekken ze naar Rome en je kan hun wedervaren volgen en hen moed inspreken op de volgende blog: <http://www.bloggen.be/taporirome2019>

Indien je dit berichtje nog voor 28 september ontvangt en je wil graag de eerste dag van de reis met hen ontbijten en meestappen, dan kan je Kristof (0486.164569) of Karl (0478.276213) nog opbellen en je inschrijven.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat is Tapori en
Link naar de nieuwe
Presentatie Video (2019)

[http://users.telenet.be/
koen.vaneygen1/vogel/](http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSKAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)